

TRÍGGJAR FERÐIR BANKAÐI DEYÐIN Á DYRNAR

Sum blaðungur sló hann út á skipi. Einaferð sakk skipið undan honum, og hann var í flogfarinum, sum datt niður í Mykinesi fyri 50 árum síðan

VILMUND JACOBSEN

Hin 26. september í ár eru liðin 50 ár síðan flogvanlukkuna í Mykinesi. Vanlukkuliga hendingin fór fram, tá eitt Fokker Friendship flogfar hjá íslenska flogfelagnum Icelandair kom úr Reykjavík um Bergen til Føroya við 30 ferðafólkum og einari manning sum taldi fyra.

Stutt fyri klokkan 11 henda leygarmorgun misti flogvøllurin sambandið við flogfarið. Tað var mjørki og vánaligt sýni, men í flogfarinum óraðu tey einki ilt, tó at onkur helt, at flogtúrurin úr Bergen kanska var vorðin nakað drúgvur.

Í mjørkanum og vánaligu floglíkindunum misti flogskiparin staðkenni, og úrslitið varð, at flogfarið rendi á Knúk, ovast á Mykinesi. Tey, sum vóru í flogfarinum og yvirlivdu vanlukkuna, vistu ikki, hvar tey vóru, men tey vistu og upplivdu, at hetta var ein ógvuliga hörð landing, har flogfarið fór í knús.

Blíður og fyrikomandi

Nú 50 ár seinni vitjar Sosialurin í Haldarsvík, har vit hitta Poul Grunnveit, sum hin 6. november í ár fyllir 82 ár. Hann var eitt av ferðafólkunum við vanlukkuflogfarinum, og hann var so heppin ongan stórvegis likamligan skaða at fáa.

Í hugnaligu stovuni hjá honum skifta vit orð um hendingina í Mykinesi, og vit skifta eisini orð um tvær aðrar álvarsligar hendingar, sum møttu honum á yngri árum.

Í tí eina førinum, tá hann var við sildaskipi, sum fiskaði við gørnum, sló hann út í kalda sjógvin, og í hinum førinum sakk skipið undan honum. Soleiðis hevur

Poul Grunnveit tríggar ferðir í lívi sínum upplivað, at deyðin bankaði á dyrnar. Hvør av hesum hendingum kundi - um illa vildi til - havt kostað honum lívið.

Men, maðurin, sum sigldi í nógv ár, hevur eisini havt sitt yrki uppi á landi, har hann í nøkur ár var arbeiðsformaður á Víkavirk-inum, sum var fiskavirkið í Haldarsvík. Hann hevur verið í kommunalpolitikki og var í nøkur ár borgarstjóri í kommununi, sum tá var Haldarsvíkar kommuna.

Hóast árin, sum skjótt verða 82, merkjast, er Poul Grunnveit væl fyri likamliga, og hann er blíður og fyrikomandi, nú vit sita og skifta orð tvørtur um borðið við einum góðum kaffimunni í heimi hansara.

Skjótt frættist

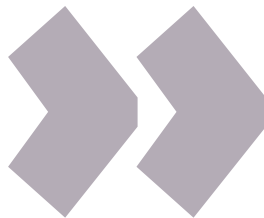
Tá vit venda aftur til flogvanlukkuna, ásannar Poul Grunnveit, at tíðindi frættast skjótt, og soleiðis var eisini, tá flogfarið datt niður í Mykinesi, har átta fólk lótu lív - og hini 22 til alla Guds eydnu sluppu við størri og smærri skaðum.

Poul og Judy, sum er farin í Harrans hendur, giftust í 1963. Tey áttu tríggar gentur, tá flogvanlukkan hendi. Yngsta var pinkubarn, og hinar báðar genturnar vóru fimm og sjei ára gamlar.

- Er tað rætt, at pápi er deyður? spurdu Jona og Anitt, tá tær komu leypanði inn til mammu sína, tá tíðindini vóru farin at ganga í bygdini um, at flogfarið, sum pápi teirra var við, var dottið niður.

Hesa løtu fyri 50 árum síðan gjørdist deyðatøgn innan teir fyra veggirnar, har mamman og omman sótu og hugdu eftir telefonini. Tað læt ikki í telefonini, og tíðin var líka sum steðgað upp.

- Pápi tín var 32, tá hann doyði á havinum, letur í ommuni, sum situr og heldur í hondina á Judy,

Er tað rætt, at pápi er deyður? spurdu Jona og Anitt, tá tær komu leypanði inn til mammu sína...

dóttirini og konu Poul Grunnveit, sum tey í hesi løtu ikki vita er deyður ella livandi.

Børnini fara út aftur at spæla, og tá hvørki omman ella mamman kundu siga teimum, hvussu vorðið var við pápanum, fóru tey út og róptu til hini børnini, sum framvegis vóru uttan fyri, at "... pápi er ikki deyður..."

Meðan Judy rurar lítlu Sóley í svøvn, biðir hon í tí stilla hin altvaldandi um, at tað má vera satt, at maðurin og pápin til børnini er komin burtur úr vanlukkuni við lívinum.

Men, enn veit eingin nakað. Alt er í óvissu, og tankarnir ferðast víða.

Heim av skipi

Tað er hesa løtu, at Poul Grunnveit sum 31 ára gamal situr í flogfarinum og upplivir harðastu og ógvusligastu landing, sum hugsast kann.

- Um hetta mundi sigldi eg við svenskum skipi, og eg hevði flogið úr Göteborg til Keypmannahavnar, og haðani um Bergen heim til Føroya. Eg hevði mítt pláss í flogfarinum, men tá flogfarið ikki var so fult, og eg hevði lagt til merkis, at ein annar víkarmaður, Regin Nesstein, eisini var við og sat einsamallur, fór eg og setti meg undir liðini á honum.

Hann vísir á, at Regin Nesstein, sum ikki er á lívi í dag, sat vinstru megin nakað framman fyri miðjuna í flogfarinum.

- Tað var her, eg sat, tá flogfarið rakti vøllin á Knúki og brast í ein stóran stein. Soleiðis, sum eg minnst lötuna undan vanlukkuni, høvdu vit einki fingið at vita frammanundan, og tískil ánaðu vit einki um vandan - ei heldur, hvar vit vóru, tá flogfarið tók, sigur Poul Grunnveit.

Flogfarið fór í trý

Í ógvusligu stoytunum fram eftir svørðinum og í harða stoytinum í steinin, fór flogfarið í trý og beint

framman fyri, har Poul Grunnveit sat, var annað av brotunum, soleiðis at hann nú sá beint út í mjørkan.

- Eftir ógvusligu hendingina, var eg á lívi. Eg kundi reisa meg, og eg kundi brúka beinini. Regin Nesstein hevði sitið við vindeygga, og eg sat innari. So, eg reistist beinavegin og steig útum, sigur hann.

Í samrøðu við Hjemmet miðskeiðis í nítíárunum, sigur víkarmaðurin, at tað sást næstan ongan veg, tá hann var komin út úr flogfarinum.

- Eg var sloppin næstan óskalaður. Haldi meg minnast, at eg stóð beint undir øðrum veinginum, og eg hugsaði, at eg átti ikki at staði her, um vongurin brotnaði.

Hann sigur, at alt snúði seg um sekundir, og hann slapp sær burtur.

- Hesa løtu føldi eg mær ikki stórvegis mein í kroppinum. Eg kendi meg eitt sindur forstrektan í nakkanum, og eg hevði fingið eitt hol niður í økslina, sum vísti seg at vera eitt sindur djúpt. Her blóddi